

расперена отъ вѣтара грива и си премѣтналъ опашката върху рамената на ѣздачката. Деликанлията се навела напрѣдъ като джга, златиститѣ нейни кждри се развѣватъ, а въ ржката ѝ блѣсти ятаганъ. Два пжти вранийтѣ настигна вълка и го стжпка съ копитата си, но вълка се извърна; два пжти деликанлията удари вълкѣтъ съ желѣзото на ятагана, но не протѣче отъ него кръвъ. Вълка е между ѣздачитѣ, а хржкитѣ не го ловягъ. Вълка сѣдна и заскърца съ вжбитѣ си. Ёздача скочи отъ дели-ормансий червеникавъ конъ, хвърли се върху вълка и съ двѣтѣ си ржцѣ го залови за ушитѣ. Вълка се хвърли напрѣдъ, но попадна въ крѣпки обятия—ѣздача не го испусва. Деликанлията се хвърли отъ сѣдлото и мушна вълка въ ското, вълка се хвърли като бѣсенъ, но Птичийтъ Синъ го удържа. Пристигна другъ ѣздачъ, забѣ ятагана на вълка въ сърдцето и той се прострѣ мъртавъ; тогава хржкитѣ захванаха да го кѣсатъ.

На длъжъ и на ширъ по степъта, въ гѣсталацитѣ и между могилитѣ се продължава ловѣтъ съ кучета—гонение на всички страни. Хржкитѣ подгонватъ зайцитѣ и лисицитѣ подъ носа на хржкитѣ; нѣкои отъ тѣхъ улавяха, други избѣгваха. Сивитѣ вълци, като подивели, бѣгаха отъ степъта въ яроветѣ и лѣсоветѣ.

Вѣйводата и старий Мансуръ сидѣха на могилата, пушаха чибуци и пияха кафе, както мютесарифина въ Сливенскійтъ меджлисъ. Случваше се и на тѣхъ да засѣдаватъ въ хайдушкитѣ меджлисъ. На старий Мансуръ твърдѣ се яресаха ловкитѣ еволюции на хайдутитѣ въ степъта.

— Ти знаешъ ли, брате, че азъ бѣхъ низаминъ въ Румелийската кавалерия? На какво приличатъ тѣхнитѣ низъми въ сравнение съ нашитѣ хайдутѣ—боклукъ!

— О! ако уменъ чловѣкъ би шепналъ на ухото на наший падишахъ, да му даде Богъ здравие, за да ни прѣладе да управляваме войската и цѣлата страна; ний би му и войска набрали и страната би урѣдили. Щѣше да има той съ какво да отиде на Бечъ (Виена), могълъ би той да насапуниса вратоветѣ на Швабитѣ, и не би